

TAISNOŠANA TICĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 3:19-28.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo nu esam pārliecināti, ka cilvēks tiek attaisnots ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem.” (Rom. 3:28)

Sajā nedēļā mēs nonākam pie Vēstules romiešiem galvenās tēmas: taisnošana ticībā – lielā patiesība, kas vairāk nekā jebkura cita patiesība izraisīja protestantu reformāciju. Neskatoties uz visiem apgalvojumiem par pretējo, Roma attiecībā uz šo ticības apliecības punktu nav mainījusies kopš tālā 1520. gada, kad pāvests Leo izdeva bullu, nosodīdams Luteru un viņa mācības. Lutera bullas dokumentu sadedzināja, jo, ja būtu kaut vai tikai viena mācība, ko nevar pakļaut kompromisiem, tad tā, bez šaubām, ir taisnošana ticībā.

Pati frāze ir balstīta uz likumu. Likuma pārkāpējs nāk tiesneša priekšā un tiek nosodīts uz nāvi par saviem pārkāpumiem. Bet uzrodas aizstāvis un uzņemas pārkāpēja noziegumu uz sevi, tādējādi attaisnojot noziedznieku. Pieņemot šo vietnieku, noziedznieks tagad stāv tiesneša priekšā ne tikai atbrīvots no vainas, bet viņš tiek uzskatīts kā tāds, kas nekad nav izdarījis noziegumus, par kuriem sākumā tika vests uz tiesu. Un tas ir tāpēc, ka vietnieks – kurš ir pilnīgi bez vainas – piedāvā apžēlotajam noziedzniekam pats savu pilnīgo likuma ievērošanu.

Glābšanas plānā katrs no mums ir noziedznieks. Mūsu aizvietotājs Jēzus ir pilnīgi bez kādas vainas, un Viņš stāv tiesā mūsu vietā, Viņa taisnība tiek pieņemta mūsu netaisnības vietā. Tādējādi mēs esam attaisnoti Dieva priekšā nevis savu darbu dēļ, bet Jēzus dēļ, kura taisnība kļūst par mūsu taisnību “ticībā”.

Pārrunājiet labo vēsti! Nevar būt labākas ziņas par šo.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. oktobrī.

Likuma darbi

Izlasi Rom. 3:19, 20. Ko Pāvils šeit saka par likumu, ko tas dara, ko tas nedara un nevar izdarīt? Kāpēc visiem kristiešiem būtu svarīgi saprast šo jautājumu?

Pāvils izmanto jēdzienu "likums" tā plašākajā nozīmē, kā to saprata jūdi tajos laikos. Ar terminu "Tora" (ebreju valodas vārds "likums") jūdi pat mūsdienās saprot īpašus Dieva norādījumus pirmajās piecās Mozus grāmatās, kā arī vispārīgi visā Vecajā Derībā. Morāles likums – kā arī tā papildinājumi statūtos un spriedumos un ceremoniālajos priekšrakstos – bija daļa no šīm pamācībām. Šī iemesla dēļ mēs šeit likumu varam uzskatīt par jūdaisma sistēmu.

Būt zem likuma nozīmē būt tā pakļautībā. Likums atklāj cilvēka nepilnības un vainu Dieva priekšā. Likums nevar atņemt šo vainu. Tas var vadīt grēcinieku meklēt kādu līdzekli pret to.

Attiecinot Vēstuli romiešiem uz mūsu dienām, kad jūdu likums vairs nav aktuāls, mēs domājam par likumu īpaši morāles likuma kontekstā. Šis likums nevar mūs izglābt, tāpat kā jūdaisma sistēma nevarēja izglābt jūdus. Glābt grēcinieku nav morāles likuma funkcija. Tā funkcija ir atklāt Dieva raksturu un parādīt cilvēkiem, kur viņiem neizdodas atspoguļot šo raksturu.

Lai arī kāds likums tas būtu – morāles, ceremoniālais, civilais vai visi kopā –, tā ievērošana pati par sevi nevienu cilvēku nepadarīs taisnu Dieva acīs. Likums nekad nav bijis ieviests ar tādu nolūku. Tieši pretēji, likumam ir jānorāda uz mūsu nepilnībām un jāvada mūs pie Kristus.

Likums mūs nevar izārstēt, tāpat kā slimības simptomi nevar izārstēt slimību. Simptomi nedziedina. Tie norāda uz vajadzību pēc dziedināšanas. Lūk, kā darbojas likums.

Cik sekmīgas ir bijušas tavas pūles ievērot likumu? Ko šai atbildei vajadzētu mums stāstīt par to, cik veltīgi ir mēģināt glābties, ievērojot likumu? _____

Dieva taisnība

"Bet tagad neatkarīgi no bauslības ir atklājusies Dieva taisnība, par ko liecina bauslība un pravieši." (Rom. 3:21) Kā lai mēs saprotam, ko šis pants nozīmē?

Šī jaunā taisnība tiek pretstatīta likuma taisnībai, kuru pazina jūdi. Jaunā taisnība tiek saukta par "Dieva taisnību" – tā ir taisnība, kas nāk no Dieva; taisnība, ko nodrošina Dievs; vienīgā, ko Viņš pieņem kā patieso taisnību.

Šī, protams, ir taisnība, ko Jēzus īstenoja Savā dzīvē, būdams cilvēka miesā; tā ir taisnība, ko Viņš piedāvā visiem, kas to pieņem ticībā, kas to pieprasa sev, ne tāpēc, ka būtu to pelnījuši, bet tāpēc, ka viņiem tā ir nepieciešama.

"Taisnība ir paklausība likumam. Likums pieprasa taisnību, un to grēcinieks ir parādā likumam, bet viņš to nespēj sniegt. Vienīgais veids, kā viņš var iegūt taisnību, ir ticībā. Ticībā viņš var nest pie Dieva Kristus nopelnu, un Kungs piešķir grēciniekam Sava Dēla paklausību. Kristus taisnība tiek pieņemta cilvēka kļūdu vietā, un Dievs pieņem, piedod, taisno nožēlojošu, ticošu dvēseli, izturas pret viņu tā, it kā viņš būtu taisns, un mīl viņu tā, kā Viņš mīl Savu Dēlu." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis", 1. sēj., 367. lpp.) Kā tu vari mācīties pieņemt šo brīnišķīgo patiesību savai dzīvei? Sk. arī Rom. 3:22.

Šeit ir Jēzus Kristus ticība, bez šaubām, ticība Jēzum Kristum. Ticība kristīgajā dzīvē ir kaut kas vairāk nekā tikai intelektuāla piekrišana, tā ir vairāk nekā noteiktu Kristus dzīves un Viņa nāves faktu atzīšana. Patiesa ticība Jēzum Kristum pieņem Viņu kā Glābēju, Vietnieku, Drošību un Kungu. Tā izvēlas Viņa dzīvesveidu. Tā uzticas Viņam un ticībā cenšas dzīvot saskaņā ar Viņa baušļiem.

Viņa žēlastībā

Paturot prātā, ko mēs līdz šim esam pētījuši par likumu un ko likums nevar izdarīt, izlasi Rom. 3:24. Ko Pāvils šeit pasaka? Ko nozīmē tas, ka glābšana ir Jēzū? _____

Kas ir "taisnošana" šajā pantā? Grieķu valodas vārds, kas tulkots kā "taisnot", var nozīmēt "padarīt taisnu", "pasludināt par taisnu" vai "uzskatīt par taisnu". Vārds ir balstīts uz to pašu sakni kā "dikaiosune" ("taisnība") un "dikaioma" ("taisna prasība"). Tādējādi pastāv cieša saistība starp "taisnošanu" un "taisnību", saistība, ko ne visos tulkojumos var pamanīt. Mēs esam taisnoti, kad Dievs mūs ir "pasludinājis par taisniem".

Pirms šīs taisnošanas cilvēks ir netaisns un tādējādi nepieņemams Dievam; pēc taisnošanas tiek uzskatīti par taisnu un tāpēc kļūstam Viņam pieņemami.

Un tas notiek tikai Dieva žēlastībā. Žēlastība nozīmē labvēlību. Kad grēcinieks nāk pie Dieva, lai iegūtu glābšanu, tas ir žēlastības darbs, lai uzskatītu vai pasludinātu šo cilvēku par taisnu. Tā ir nepelnīta labvēlība, un ticīgais ir taisnots bez kāda sava nopelna, bez kādas prasības, ar ko nākt Dieva priekšā un sevi aizstāvēt, izņemot savu galējo bezpalīdzību. Cilvēks tiek taisnots, pateicoties glābšanai, kas ir Kristū Jēzū, glābšanai, ko Jēzus piedāvā kā grēcinieka vietnieks un drošība.

Taisnošana Vēstulē romiešiem ir atklāta kā notikums, kas notiek konkrētā laikā. Pirms taisnošanas grēcinieks ir ārpusē, netaisns un nepieņemts. Pēc taisnošanas cilvēks iekļūst iekšā – pieņemts un taisns.

Cilvēks, kas ir Kristū, uz taisnošanu skatās kā uz pagātnes notikumu, kas ir noticis pirms sevis nodošanas Kristum. "Attaisnotajiem" (Rom. 5:1) burtiski norāda uz notikumu pagātnē.

Protams, ja taisnotais grēcinieks atkrīt un tad atkal atgriežas pie Kristus, taisnošana notiek vēlreiz. Pat ja uzskatām, ka atgriešanās ir ikdienas piedzīvojums, tad zināmā mērā taisnošanu var uzskatīt par atkārtotu piedzīvojumu.

Ja jau labā vēsts par glābšanu ir tik laba, kas gan attur cilvēkus no tās pieņemšanas? Kas tavā dzīvē attur tevi no visa, ko Kungs apsola un piedāvā tev? _____

Kristus taisnība

Rom. 3:25 Pāvils turpina skaidrot labo vēsti par glābšanu. Viņš izmanto interesantu vārdu "izlīgums". Grieķu valodas vārds šeit ir "hilasterion", un Jaunajā Derībā tas parādās vēl tikai Ebr. 9:5, kur tas tulkots kā "izlīguma vāks". Tā kā Rom. 3:25 tas ir lietots, lai aprakstītu taisnošanas un glābšanas piedāvājumu Kristū, izlīgums, šķiet, izsaka visa tā piepildījumu, kas simboliski tika attēlots kā žēlastības krēsls Vecās Derības svētnīcā. Tas nozīmē, ka, pateicoties Viņa upura nāvei, Jēzus ir glābšanas līdzeklis un ir ainots kā Tas, kas nodrošina izlīgumu. Īsāk sakot, tas nozīmē, ka Dievs, lai mūs glābtu, darīja visu nepieciešamo.

Pants arī runā par "grēka atlaišanu". Mūsu grēki ir tie, kas padara mūs Dievam nepieņemamus. Mēs nevaram neko darīt, lai izdzēstu savus grēkus. Bet glābšanas plānā Dievs ir nodrošinājis ceļu, kā šie grēki var tikt atlaisti ticībā Kristus asinīm.

Vārds "atlaišana" grieķu valodā ir "paresis", kas burtiski nozīmē "palaist garām". Palaīšana garām nekādā gadījumā nav grēku ignorēšana. Dievs var "palaist garām" pagātnes grēkus, jo Kristus ar Savu nāvi ir samaksājis sodu par visu cilvēku grēkiem. Tāpēc ikviens, kam ir "ticība Viņa asinīm", var piedzīvot savu grēku atlaišanu, jo Kristus jau ir nomiris par viņu (1. Kor. 15:3).

Izlasi Rom. 3:26, 27. Kādu domu Pāvils šeit izsaka? _____

Labā vēsts, ar ko Pāvils dedzīgi dalījās ar visiem klausītājiem, bija tā, ka cilvēcei ir pieejama "Viņa [tas ir, Dieva] taisnība", kas pie mums nonāk nevis mūsu darbu dēļ, nevis mūsu nopelna dēļ, bet ticībā Jēzum un tam, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā.

Pateicoties Golgātas krustam, Dievs var pasludināt grēciniekus par taisniem un joprojām tikt uzskatīts taisns un godīgs Universa acīs. Sātans nevar celt nevienu apsūdzību pret Dievu, jo Debesis ir pienesušas galēju upuri. Sātans ir apsūdzējis Dievu par to, ka Viņš no cilvēces ir prasījis vairāk, nekā ir bijis gatavs dot. Krusts noraida šo apsūdzību.

Sātans visdrīzāk gaidīja, ka Dievs pēc grēkā krišanas iznīcinās pasauli.

Bet Dievs sūtīja Jēzu, lai to glābtu. Ko tas mums stāsta par Dieva raksturu?

Kā mūsu zināšanām par Viņa raksturu vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu?

Ko tu nākamajās 24 stundās darīsi citādāk, uzzinot, kāds ir Dievs? _____

Bez likuma darbiem

"Jo nu esam pārliecināti, ka cilvēks tiek attaisnots ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem." (Rom. 3:28) Vai tas nozīmē – ja likums mūs neglābj, tad mums tam nav jāpaklausa? Paskaidro savu atbildi. _____

Vēsturiskā kontekstā Pāvils Rom. 3:28 runāja par likumu tā plašākajā jūdaisma sistēmas nozīmē. Nav svarīgi, cik apzinīgi jūds cenšas dzīvot pēc šīs sistēmas, cilvēks nevar tikt taisnots, ja nepieņem Jēzu kā savu Mesiju.

Rom. 3:28 ir Pāvila secinājums no viņa apgalvojuma, ka ticības likums izslēdz lielīšanos. Ja cilvēks tiek taisnots ar saviem darbiem, viņš ar to var lielīties. Bet, ja viņš tiek taisnots tāpēc, ka Jēzus ir viņa ticības centrā, tad tas ir skaidri Dieva nopelns, kas ir attaisnojis grēcinieku.

E. Vaita dod interesantu atbildi uz jautājumu, kas ir taisnošana ticībā. Viņa rakstīja: "Tas ir Dieva darbs nolikt cilvēka godību pišļos un darīt cilvēka labā to, ko viņš nevar izdarīt savā labā." (E. Vaita "Testimonies to Ministers and Gospel Workers", 456. lpp.)

Likuma darbi nevar izpirkt pagātnes grēkus. Taisnošanu nevar nopelnīt. To var saņemt tikai ticībā Kristus salīdzinošajam upurim. Tāpēc šajā ziņā likuma darbiem nav nekā kopīga ar taisnošanu. Būt taisnotam bez darbiem nozīmē būt taisnotam neatkarīgi no mūsu pūliņiem nopelnīt taisnošanu.

Tomēr daudzi kristieši ir pārpratuši un nepareizi skaidro šo pantu. Viņi saka, ka viss, kas cilvēkam ir jādara, ir jātic, tādējādi noniecinot darbus vai paklausību, pat paklausību morāles likumam. To darot, viņi pilnīgi nepareizi uztver Pāvila rakstīto. Vēstulē romiešiem un citviet Pāvils lielu nozīmi piešķir morāles likuma ievērošanai. Arī Jēzus to darīja, kā arī Jēkabs un Jānis (Mat. 19:17, Rom. 2:13, Jēk. 2:10, 11, Atkl. 14:12). Pāvila raksta – kaut arī paklausība likumam nav taisnošanas līdzeklis, cilvēks, kurš ir taisnots ticībā, tik un tā ievēro Dieva likumu un patiesībā ir vienīgais, kurš var ievērot likumu. Neatjaunots cilvēks, kas nav taisnots, nevar piepildīt likuma prasības.

Kāpēc ir tik viegli nonākt lamatās, spriežot šādi: tā kā likums mūs neglābj, mums nav jāraizējas par tā ievērošanu? Vai esi kādreiz mēģinājis loģiski izskaidrot grēku, piesaucot taisnošanu ticībā? Kāpēc šīs ir ļoti bīstamas domas? Kur mēs būtu bez glābšanas apsolījuma, arī tad, kad tiekam kārdināti to jaunprātīgi izmantot? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Izmeklētas vēstis" 1. sēj. nodaļu "Kristus taisnība likumā" 236.–239. lpp., "Nākt, meklēt un atrast" 331.–335. lpp., "Pilnīga paklausība Kristū" 373., 374. lpp., kā arī grāmatā "Kristus līdzības" nodaļu "Jaunas un vecas lietas" 128., 129. lpp.

"Kaut arī likums nevar atlaist grēka sodu, bet apsūdz grēcinieku ar visiem viņa parādiem, Kristus ir apsolījis bagātīgi piedošanu visiem, kas nožēlo un tic Viņa žēlastībai. Dieva mīlestība bagātīgi plūst pār nožēlojošu, ticīgu dvēseli. Grēka kaunu no dvēseles var izdzēst tikai ar salīdzinošā Upura asinīm [...], kas bija vienlīdzīgs Tēvam. Kristus darbs – Viņa dzīve, pazemošana, nāve un aizlūgšana par bojā ejošajiem cilvēkiem – pastiprina likumu un padara to godājamu." (E. Vaita "Izmeklētas vēstis", 1. sēj., 371. lpp.)

"Kristus raksturs stājas tava rakstura vietā un tu esi pieņemts Dieva priekšā tā, it kā nebūtu grēkojis." (E. Vaita "Ceļš pie Kristus", 62. lpp.)

"Kad apustulis saka, ka mēs esam taisnoti "bez likuma darbiem", viņš nerunā par ticības un žēlastības darbiem; jo tas, kurš dara šādus darbus, neuzskata, ka viņš tiek taisnots, darot šos darbus. Darot šādus ticības darbus, ticīgais cenšas būt taisnots ticībā. Tas, ko apustulis domā ar "likuma darbiem", ir darbi, uz kuriem paļaujas paštaisnais tā, it kā, tos darot, viņš tiktu taisnots un tāpēc būtu taisns, pateicoties viņa darbiem. Citiem vārdiem, darot labu, viņi nemeklē taisnību, bet tikai vēlas lielīties, ka ir jau ieguvuši taisnību ar saviem darbiem." (Mārtiņš Luters "Commentary on Romans", 80. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārlasi vēlreiz šīs nedēļas pantus un tad saviem vārdiem uzraksti vienu rindkopu, kurā būtu apkopots tas, kas tajos ir pateikts. Nolasiet savus kopsavilkumus cits citam Bībeles izpētes grupā.

2. Izlasi augstāk citētos Lutera vārdus. Kāpēc tāda patiesība kā šī tik ļoti pamudināja viņu rīkoties? Kāpēc to, ko viņš teica, ir tik svarīgi saprast pat mūsdienās?

3. "Septītās dienas adventisti redz sevi kā reformācijas mantiniekus un tālākvirzītājus Bībeles mācībā par taisnošanu žēlastībā tikai caur ticību, kā arī apustuliskā evaņģēlija pilnības, skaidrības un līdzsvara atjaunotājus un skaidrotājus." (Ivan T. Blazen "Salvation," Handbook of Seventh-day Adventist Theology (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2000), 307. lpp.) Kādi ir mūsu iemesli tā domāt par sevi?